

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6250/2537

นาย คำ พัน เขียว ชะอุ่ม กับพวกโจทก์ นาย สุกพล เขียวชะอุ่มจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 531

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทั้งสองเคยตกลงจะแบ่งที่ดินปลูกบ้านให้จำเลยแล้วภายหลังกลับใจไม่ยกให้ โดยขอให้จำเลยลงนามในหนังสือตกลงไม่รับส่วนแบ่งที่ดิน ย่อมเป็นเหตุให้จำเลยเกิดโทสะพลุ่งพล่านผสมกับความน้อยใจจึงได้กล่าวหาว่าจาประชดประชันโจทก์ที่ 2 ซึ่งเป็นมารดาด้วยอารมณ์ได้แม้ถ้อยคำดังกล่าวจะหยาบคายไม่น่าฟัง แต่จำเลยก็หาได้กล่าวดูหมิ่นหมิ่นประมาทว่าโจทก์ทั้งสองคนใดคนหนึ่งเป็นหมาโดยตรงแต่อย่างใดการกระทำของจำเลยจึงหาใช่เจตนาทำให้โจทก์ทั้งสองต้องเสียชื่อเสียงหรือเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ทั้งสองอย่างร้ายแรงอย่างไรไม่จึงไม่อาจถอนคืนการให้เพราะเหตุผู้รับประพัตินเณรคุณได้ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยพูดว่า "เป็นลูกหมา" แต่ในชั้นพิจารณาโจทก์นำสืบว่าจำเลยได้พูดว่าโจทก์ "พูดจากลับกลอก" และ"พูดหมา ๆ" แต่เมื่อได้ความว่าถ้อยคำดังกล่าวเป็นคำพูดต่อเนื่องกับคำพูดของจำเลยที่โจทก์ได้บรรยายไว้ในคำฟ้องแล้ว จึงเป็นเรื่องการนำสืบรายละเอียด ไม่เป็นการนำสืบนอกฟ้องนอกประเด็น โจทก์นำสืบว่าจำเลยได้กล่าวถ้อยคำดังกล่าวได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยประพัตินเณรคุณต่อโจทก์ทั้งสองขอให้บังคับจำเลยไปโอนที่ดินพิพาทตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 2342 คืนให้แก่โจทก์ หากไม่ไปให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยจำเลยให้การว่า ไม่เคยกระทำการใดอันเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ทั้งสองขอให้ยกฟ้องระหว่างพิจารณานายคำ พัน เขียวชะอุ่ม โจทก์ที่ 1 ถึงแก่กรรมนางบุญธรรม เขียวชะอุ่ม โจทก์ที่ 2 ทายาทของโจทก์ที่ 1 ยื่นคำร้องขอเข้าเป็นคู่ความแทนศาลชั้นต้นอนุญาตศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษาว่าจำเลยประพัตินเณรคุณ โจทก์ทั้งสองให้จำเลยคืนที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์(น.ส.3 ก.) เลขที่ 2342 ตำบลหาดเสี้ยว อำเภอสรีสัชนาลัยจังหวัดสุโขทัย เนื้อที่ 12 ไร่ 88 ตารางวา แก่โจทก์ทั้งสอง หากไม่ไปโอนให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองให้ฎีกาในข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า โจทก์ทั้งสองเป็นสามีภริยา เป็นเจ้าของที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 2339 ตำบลหาดเสี้ยว อำเภอสรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย เอกสารหมาย จ.3 ในนามของโจทก์ที่ 1 ต่อมาโจทก์ทั้งสองแบ่งแยกที่ดินดังกล่าวออกเป็นแปลงย่อย ๆ และยกให้บุตรโจทก์ 4 คน โดยจำเลยซึ่งเป็นบุตรคนที่ 3 นั้น โจทก์ทั้งสองได้ยกที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 2342 ตำบลหาดเสี้ยว อำเภอสรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัยเอกสารหมาย จ.4 และสำเนาหนังสือสัญญาแบ่งให้ที่ดินเอกสารหมายจ.5 และตกลงจะแบ่งแยกที่ดินปลูกบ้านเนื้อที่ 1 งานเศษ ให้นายสุพร เขียวชะอุ่ม จำเลย กับนางถนอม แต่เปลี่ยนใจภายหลังเพราะนายพูล เขียวชะอุ่ม ไม่มีบ้านอยู่อาศัยจึงตกลงจะยกที่ดินปลูกบ้านให้เฉพาะนายพูลกับนางถนอม เสริญปัญญา ซึ่งเป็นพี่และน้องจำเลยตามลำดับ

จำเลยไม่พอใจเพราะจำเลยต้องการมีส่วนได้ที่ดินด้วยที่โจทก์ทั้งสองฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายข้อแรกว่า ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า การที่โจทก์นำสืบว่า นอกจากจำเลยพูดกับโจทก์ที่ 2 ว่า"เป็นลูกหมา" แล้วยังพูดด้วยว่าโจทก์ที่ 2 "พูดจากลับกลอก" และ"พูดหมา ๆ" ด้วยนั้น เป็นการนำสืบนอกฟ้องนอกประเด็นหรือไม่ เห็นว่าแม้โจทก์ทั้งสองจะนำสืบถ้อยคำที่พูดของจำเลยแตกต่างไปจากคำฟ้องบ้างก็ตาม แต่จากข้อเท็จจริงปรากฏว่าถ้อยคำที่จำเลยพูดว่าโจทก์ที่ 2 "พูดจากลับกลอก" และ "พูดหมา ๆ" นั้น เป็นการกล่าวต่อเนื่องกับถ้อยคำที่จำเลยพูดว่าโจทก์ที่ 2 ตามที่โจทก์ทั้งสองบรรยายในคำฟ้อง กรณีจึงเป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์ทั้งสองสามารถนำสืบได้หาใช่เป็นเรื่องที่โจทก์ทั้งสองนำสืบนอกฟ้อง นอกประเด็นแต่อย่างใดไม่ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยดังกล่าวไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของโจทก์ทั้งสองฟังขึ้นปัญหาตามฎีกาโจทก์ทั้งสองข้อต่อไปมีว่า จำเลยประพฤติในรศคุณโจทก์ทั้งสองหรือไม่ ได้ความจากโจทก์ที่ 2 ว่า ประมาณปี 2533 จำเลยนำเงินที่ยืมโจทก์ที่ 1 จำนวน 2,500 บาท ส่วนที่เหลือมาชำระแล้วบอกว่า "เจ้ากับเฮาบ่อเอากันเลย" ซึ่งหมายถึงว่าเรื่องเงินสิ้นสุดกันเพียงนี้ วันเดียวกันจำเลยใช้ให้บุตรชายนำเงินให้โจทก์ที่ 2 อีก 200 บาท โจทก์ที่ 2 จึงฝากให้บอกจำเลยว่าจำเลยไม่ได้เกิดจากท้องหรือจำเลยเป็นลูกทรี เพราะเข้าใจว่าจำเลยบอกตัดความเป็นบิดามารดา ก่อน ต่อมานายพลบุตรคนโตบอกข่าวว่าจำเลยไม่ประสงค์จะเอาที่นาที่ยกให้ต่อไปแล้วอีกประมาณ 3 วัน โจทก์ที่ 2 จึงให้นายพลพาไปบอกจำเลยที่บ้านขอให้รับที่ดินไว้ จำเลยพูดว่า"เฮาบ่อเฮาบ่อเป็นลูกเจ้า" ครั้นโจทก์ที่ 2 ถามว่าจำเลยเป็นลูกใครจำเลยตอบว่าเป็นลูกหมา แล้วพูดว่า "เฮาบ่อเอ เจ้าคว้ามือหงายมือ รักลูกลำเอียง บ่น่านับถือ พูดหมา ๆ" ซึ่งมีความหมายว่าโจทก์ที่ 2 รักบุตรลำเอียง ไม่น่านับถือ โจทก์ที่ 2 ร้องให้ระหวางเดินกลับบ้าน จำเลยขับรถจักรยานยนต์อาสาจะไปส่ง แต่โจทก์ที่ 2 ไม่ตกลง เดือนเมษายน 2534 จำเลยให้บุตรซึ่งจะบรรพชาเป็นสามเณรมาขอขมาโจทก์ทั้งสอง เห็นว่าเมื่อนายพลพยานโจทก์อีกปากจะเบิกความสนับสนุนว่าได้รับรู้เห็นเหตุการณ์ได้ยินจำเลยพูดดังกล่าวจริง ทั้งโจทก์ที่ 1 กับนางรวัย ช่างจะงาม น้องสาวจำเลยจะเบิกความเป็นพยานบอกเล่าว่าได้ยินโจทก์ที่ 1 กลับไปเล่าให้ฟังว่าจำเลยดำโจทก์ทั้งสองว่าเป็นหมูเป็นหมา พูดกลับกลอกไปมาก็จริง แต่ก็ได้รับความจากโจทก์ทั้งสองกับพยานโจทก์ทุกปากดังกล่าวยอมรับว่าเมื่อโจทก์ที่ 2 ถามจำเลยว่าเป็นบุตรใครจำเลยบอกว่าเป็นลูกหมูลูกหมาก็ช่างเถอะนั้นจำเลยพูดเพราะเกิดอารมณ์น้อยใจเพราะโจทก์ที่ 2 เปลี่ยนใจไม่แบ่งที่ดินแปลงปลูกบ้านให้จำเลยเท่านั้น และโจทก์ที่ 2 ก็ยังเบิกความยอมรับว่าที่จำเลยพูดว่า "เฮาบ่อเอ เจ้าคว้ามือหงายมือรักลูกลำเอียง บ่น่านับถือ พูดหมา ๆ" นั้นมีความหมายเพียงว่าโจทก์ที่ 2 รักบุตรลำเอียง ไม่น่านับถือ ศาลฎีกาเห็นว่า แม้จำเลยจะกล่าววจาหยาบคายไม่น่าฟังต่อหน้าโจทก์ที่ 2 ซึ่งเป็นมารดา แต่ก็หาได้กล่าวดูหมิ่น หมิ่นประมาทว่าโจทก์ทั้งสองคนใดคนหนึ่งเป็นหมาโดยตรงเช่นคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 31/2531 ที่โจทก์อ้างในฎีกาไม่ ทั้งตามพฤติการณ์ที่โจทก์ทั้งสองเคยตกลงจะแบ่งที่ดินปลูกบ้านให้จำเลยแล้วภายหลังกลับใจไม่ยกให้ โดยขอให้จำเลยลงนามในหนังสือตกลงไม่รับส่วนแบ่งที่ดินเช่นนี้ ย่อมเป็นเหตุให้จำเลยเกิดโทสะพลุ่งพล่านผสมกับความน้อยใจ จึงได้กล่าววจาประชดประชันโจทก์ที่ 2 ซึ่งเป็นมารดาด้วยอารมณ์ได้ หาใช่เจตนาทำให้โจทก์ทั้งสองต้องเสียชื่อเสียงหรือเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ทั้งสองอย่างร้ายแรงอย่างไรไม่ ดังจะเห็นจากโจทก์ที่ 2 กับนายพลตอบคำถามค้านว่าเมื่อโจทก์ที่ 2 จะเดินกลับบ้าน จำเลยยังได้ขับรถจักรยานยนต์อาสาจะรับตัวโจทก์ที่ 2 ไปบ้าน ครั้นหลานคือบุตรจำเลยจะบรรพชาเป็นสามเณรก็ยังมาขอขมาโจทก์ทั้งสองตามภาพถ่ายหมาย ล.1 ล.2 เป็นต้น แสดงว่าจำเลยยังมีความรู้สึกผูกพันกตัญญูต่อโจทก์ทั้งสองในฐานะบิดามารดาหาใช่ตั้งใจจะทอดทิ้งเนรคุณดังที่โจทก์ทั้งสองฟ้องและฎีกาไม่และเหตุที่

ปรากฏในคดีนี้ยังมีไม่ถึงขนาดที่จะพอฟังได้ว่าจำเลยประพฤติเนรคุณอย่างใดอย่างหนึ่งต่อโจทก์ ทั้งสองผู้ให้ทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 531 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ทั้งสองฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

อากาศ บำรุงชีพ · ดำรงพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา · ปราโมทย์ บุนนาค

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6250/2537>